

Unikatni kitarški heroj Damir Simic - Shime na klepetu z RockLine v Postojni (2006)

Izvajalec: [Simic - Shime, Damir](#)

11. november 2006

Avtor: Aleš Podbrežnik

Damir Simic – Shime, veliki kitarški čarodej, simpatični možakar poln karizme, brez kančka vzvišenosti, ki si že 16 let služi kruh v Los Angelesu, se je v okviru svoje »Demonstratus Prmo Tour '06« na kateri je predstavljal svoj aktualni studijski album »Demonstratus«, ustavil tudi na treh koncertih v Sloveniji, med njimi v Postojni in to prav na veselo Martinovo. Prijazni in uslužni lastnik Riziko bara Milan je napravil izredno gesto in vtis, ko me je kar sam od sebe pobaral po koncu koncerta skupine, naj stopim v zaodrje z njim, kjer bom lahko napravil intervju.

Samodejna gesta, ki je v Sloveniji s strani lokalnih promotorjev in organizatorjev koncertov (zaenkrat) še nisi deležen, me je šokiranega ujela na levi nogi, obenem pa silno razveselila. Torej v prvi vrsti velika hvala Milanu, da je RockLine dobil ta intervju.

Skupina je pravkar končala z nastopom. Trio je sprejemal čestitke navdušenih posameznikov, ki so iz vrst množice prišli pozdravit skupino. Tudi Shimetova kompanjona Jeff Bowders in Ricky Ricardo, sta bila sila navdušena nad organizacijo in odzivom publike, česar v pogovoru nikakor nista skrivala. Shime je medtem že sproščeno sedel za mizo in srebal krepčilno kavico,....

Shime, hvala za izreden koncert, bili ste fenomenalni!

Shime: Hvala, hvala,...

Kako si zadovoljen s potekom trenutne turneje?

Shime: Publika je odlična, stvar super teče!

Tudi po pravkar končanem špilu, tu v Riziko Baru?

Shime: Absolutno.

Povej kaj o sebi, kako se je začela tvoja glasbena pot?

Shime: Prvi me je navdušil za kitaro moj oče, ki je prav tako sam igral kitaro. Prek njega sem spoznal najprej skupino The Shadows. To so bili trenutki, ki so me vzpodbudili k zanimanju za glasbo. Potem sem spoznal igranje Ritchieja Blackmorea, Angusa Younga (AC/DC) ter Eddie Van Halena. Name so naredili največji vtis kitaristi osemdesetih let Y.J. Malmsteen, Eddie Van Halen, Steve Lukather (Toto), Steve Stevens,....

Kateri prelomni dogodki tvoje glasbene poti so te vodili v ZDA?

Shime: To je, bilo ko sem imel 17 – 18 let. Inspiracijo mi je dal legendarni tonski mojster, basist Janko Mlinarić - Truli. Za Jugoton sem takrat ravno snemal »single« in Janko mi je namignil, da bi moral oditi v Ameriko. Pričel sem vse bolj razmišljati o tem. No potem je prišla JLA in časa za razmišljanje je bilo še več, ha, ha, ha,.. Imel sem časa eno leto za razmišljanje. Na koncu se je vse poklopilo pozitivno skupaj in tako sem odšel v ZDA.«

Kako si pritegnil pozornost nase v ZDA. Kdo te je prvi opazil?

Shime: Prvi je bil Beau Hill. Ta je v tistem obdobju, tik pred eksplozijo »grungea« produciral albume skupin Winger, Ratt in Europe (*Beau Hill je ob omenjenih produciral albume tudi za Alice Cooperja, Kix, Streets, Warrant in Fiona op. p.*). Ta me je predstavil založbi Warner Bros. To je bilo

2 meseca predeno sem odšel v ZDA. Za založbo sem podpisal pogodbo in po naročilu snemal glasbo za njihovo knjižnico, posnetke so uporabljali za glasbeno podlago. No potem pa sva se spoznala s Tonyjem MacAlpinom in pomagal sem mu pri njegovi solo plošči »Violent Machine« kot tonski mojster in pri miksanju samega albuma, ki smo ga posneli v mojem studiu v Los Angelesu. Kasneje mi je MacAlpine vrnil uslugo in prispeval svoj delež pri mojem studijskem solo prvenecu »The Quest«. Na njem je igral bobne Simon Wright, ki je igral prej pri AC/DC in Rudy Sarzo.

Simon Wright je sedaj pri Dio.

Shime: Aha. Tudi Sarzo je. Sedaj sta oba skupaj pri Dio, interesantno kako se stvari lahko zasučejo!«

In sedaj si v Sloveniji. Kako je prišlo do te aktualne »Demonstratus« turneje?

Shime: Pevec skupine Shark's Island Richard Black,... Poznaš Shark's Island?

Aha, letos so se znova združili in izdali odličen studijski album »The Gathering Of Faithfull«.

Shime: Tako je. No z njim sva skupaj igrala v skupini Black 13 sredi devetdesetih. Richard Black, ki ima daljno sorodstvo tudi na Hrvaškem, pozna zelo dobro nekega Zagrebčana in ta je uredil vse potrebno, tako da smo bili že lanskega leta tukaj na turneji. No na novem studijskem albumu Shark's Island je odigral bobne Glenn Sobel. Glenn me je spremljal na bobnih na lanskoletni turneji, kjer smo igrali prvič tu v Riziko Baru... No in s to zagrebško navezo sodelujemo tudi v zvezi z aktualno turnejo.

Glenn Sobel? On je igral z Impellitteri?

Shime: Da. No in tudi s Chrisem Imepitterijjem sva zelo dobra prijatelja, velikokrat se dobiva v njegovem studiu kjer igrava skupaj za zabavo. Zelo kul možakar.

Kaj ponuja tvoj aktualni album »Demonstratus«, ki ga predstavljaš na turneji? Je kakšna razlika glede na tvoj prvenec »The Quest«?

Shime: Da. "Demonstratus" je konceptualno drugačen. Zlasti kar se zvoka tiče. Na tem albumu sem se vrnil h klasičnemu zvoku kitare. »The Quest« nosi tisti mastni oster težak zvok, ki je bil popularen v osemdesetih. Danes je v ZDA znova bolj cenjen in iskan zvok starejše »Fender« branže.

Sprememba zvoka je bila torej neke vrste izziv?

Shime: Drži! To te sili tudi v način spremembe samega koncepta igranja. Rezultat je ta, da izdelek nosi bolj naraven zvok, vendar pa zahteva sam pristop do izvedbe materiala večjo kontrolo med igranjem in pa večjo preciznost. Težje skriješ napake.

Lahko rečemo, da je po tej plati »Demonstratus« bolj zrel album od prvenca »The Quest«? **Shime:** »Da.«

Kaj pa integracija klaviaturista v skupino?

Shime: »The Quest« je poln aranžmajev klaviatur. Sam album je bogatejši od »Demonstratus«, če pogledava vsebino aranžmajev. Na »Demonstratus« ni klaviatur, ravno zato ker sem hotel doseči naravno zvočno sliko. »Demonstratus« je bil posnet na način, da imaš občutek, kot bi bil igran »v živo«, brez slehernega nasnemavanja.

Te mika, da bi nastopali tudi v večjih dvorinah?

Shime: Ne, ne. Tovrstni slog, ki ga gojim v tej »udarni trio jamm« zasedbi, ki si jo lahko gledal danes tu v Postojni, ne sodi v večje dvorane. Ciljamo na prostore klubskih razsežnosti. To je preprosto glasba, ki je premalo zanimiva za obiske širše javnosti. Večina se začne namreč kmalu

dolgočasiti, ko ti nekdo solira uro in pol na kitaro. Tudi npr. Joe Satriani ali Steve Vai sta osredotočena pri izbiri koncertnih lokacij na prostore, ki sprejmejo cca. 700 - 800 ljudi maksimalno.«

Te je Yngwie J. Malmsteen kdaj slišal, kako igraš?

Shime: Da to je zanimiva štorija. Mike Terrana mu je predstavil nekaj mojih posnetkov. Yngwie jih je slišal in se zdrznil: »Kdo je ta tip, ki želi zveneti kot jaz!?!?«

Verjetno se je zelo prestrašil, ko te je slišal na posnetkih?

Shime: Da, zelo verjetno ha, ha, ha,...

Kaj pa ostala Evropa? Denimo v Nemčiji bi vas publika sprejela gotovo z odprtimi rokami?

Shime: Z Mikeom sva se dogovarjala o tej možnosti, on je v kontaktu z Axell Rudi Pellom, da bi organizirali tudi tam turnejo v prihodnje. Obstaja torej načrt, želja.«

Koncerti tvojega trenutnega obiska v Evropi so osredotočeni le na Slovenijo, Hrvaško ter Bosno in Hercegovino. Kako to?

Shime: Tako je želela založba Croatia Records, katera je izdala album »Demonstratus« za Hrvaški trg, zelo pa je bil zainteresiran tudi Fender, zaradi promocije verige svojih trgovin v Evropi. Ob tem se je v časovnih terminih vse skupaj ujemalo tudi s podelitvijo Fender / Mega Muzika nagrad v Zagrebu (*Shime je na tej podelitvi prejel prestižno nagrado za naj kitarista leta 2006 op.p.*).

Je kakšna razlika med obiskovanji koncertov Slovenije in Hrvaške?

Shime: V Sloveniji imamo med koncerti večji odziv s strani publike. Vselej je bil. Že tudi, ko smo na tej isti lokaciji v Riziko Baru igrali lanskega aprila. Hrvaška publika je bolj zadržana od Slovenske.

To je čudno, saj so Hrvati znani po svojem vročem temperamentu?

Shime: Že, že. A na mojih koncertih imam druge izkušnje, iskreno ti povem, pa čeprav na Hrvaškem to zelo neradi slišijo, a tako pač je.

Kaj pa glavna razlika med publiko v ZDA in Evropi?

Shime: Prej sem ti dejal, da je Hrvaška publika bolj zadržana od slovenske na mojih koncertih. No če prištejem Američan poleg, pa je sedaj tako, da so Američani zadržani še bolj od Hrvatov, v recimo enakem sorazmerju kot je omenjena razlika med hrvaško in slovensko publiko. Veš kako je? V ZDA vsi sedijo lepo na stoli, so tiho in ko je konec skladbe, sedijo še naprej lepo pri miru in vljudno ploskajo. Tu je drugače. Tu v Evropi ljudje skačejo v zrak, skandirajo, so glasni se vživijo in to nam je zelo všeč. Radi igramo tukaj! Všeč nam je ta kontakt, ki ga lahko sproščeno vzpostavimo z občinstvom.«

Povej, kaj pa kaj tvoja dva kompanjona Ricky in Jeff? Kar smo imeli čast videti, je jemalo dih! Kako si zadovoljen z njima?

Shime: Hvala. Nimam besed. Sta odlična, sta vrhunska. Vsi glasbeniki s katerimi sem sodeloval v karieri, se lahko pohvalijo z reputacijo vrhunske kvalitete. Ne moreš reči, da je kdo boljši, kdo slabši. V tem jih ne moreš primerjati med seboj. Razlika med njimi je kot je razlika recimo med jabolki in pomarančami. Torej so si različni med seboj, a vsak v svoji kategoriji dosega v kvaliteti zares vrhunsko raven. Jeff in Ricky sta čarobna, oba sta čiste petice!!!

Kaj pa novi album?

Shime: Predvidoma naj bi izšel jeseni 2007. Imam že veliko novega materiala pripravljenega. Vrnil bom nanj klaviature. Album bo znova drugačen!«

Imaš že v mislih kakšne posebne goste, ki ti bodo igrali na njemu?

Shime: Imam. Chris Impellitteri, Ricky Ricardo, Jeff Bowders, Steve Lukather, Rudy Sarzo... seznam ni še popoln.

In nazadnje (in ne zadnje) Kaj te žene naprej, kaj te drži pokonci in kot glasbenika sili k ustvarjanju?

Shime: Preprosto rad igram. Zato tudi sem glasbenik. Cenim prav vsakogar, ki mi je pripravljen pomagati. Milan (*lastnik Riziko Bar op.p.*) nas je povabil sem v Postojno že drugič. Zelo sem vesel, da nam ljudje kot je on, dajo možnost, da lahko predstavimo našo glasbo publiki! Tako lahko pridejo ljudje na naš koncert, se seznanijo z našim igranjem, si širijo obzorje in če koga med njimi naš koncert še dodatno spodbode k temu, da potem doma vadi še kakšno uro dnevno več svoj instrument, je to tudi za nas neke vrste čast in dodatno priznanje.